

A human skeleton is arranged in a heart shape, with red roses placed at the joints and along the bones. The background is a dense field of dark, almost black, roses. The overall tone is dark and macabre.

NICKI PAU PRETO

KOSTITEPCI

POZVEDNĚTE MEČE. NEMRTVÍ SE BLÍŽÍ.

FRAGMENT

Kostitepci

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Nicki Pau Preto
Kostitepci – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

KOSTITEPCI

NICKI PAU PRETO

Přeložil Jan Kozák

FRAGMENT

Bonesmith

Copyright © 2023 by Nicki Pau Preto

All rights reserved.

Translation © Jan Kozák, 2025

Cover images © Honshovskyi Vadym; RakyLucky / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-253-7265-4

ISBN e-knihy 978-80-253-7269-2 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-7285-2 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-253-7286-9 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

*Jessi Rae Fournierové,
nejlepší poloprofesionální humbukářce, jakou si může dívka přát.
Nemůžu se dočkat, až vám to oplatím.*

1

„Pozvedněte zbraň.“

Novicové poklekli do sněhu jako jeden muž, zbraně drželi vysoko nad hlavou. Pro valkýry jako Wren to byla čepel vyrobená z mrtvých kostí, pro smrtáky kosa z lesklé oceli.

Slunce zapadlo, obloha zčernala a hvězdy se rozzářily – nastala Hrobníková hodina. Každým okamžikem se srpek měsíce vyhoupne nad vrchol těch rádoby stromů.

A taky každou chvíli začne zkouška.

Wrenino srdce se rozbušilo očekáváním.

Větve lesa před nimi byly bledé, strohé a ostré, s natahujícíma se rukama a zejícími ústy. A s rozštípnutými páteřemi a popraskanými žebry.

Nebyl to obyčejný les. Byl to Kostěný les.

Ze země se zvedaly zkroucené a pokřivené ruce a nohy, ohnuté a zlomené.

Mrtvé kosti bez duše.

Nemrtvé, strašidelné kosti.

Ano, šlo o lidské kosti, ale i o kosti jiných tvorů. Vyskytovali se tu sobi s ostnatými parohy nebo velcí mamuti se zaoblenými kly. Taký prastaré kosti neznámých zvířat. Kostí z úsvitu věků.

Kostěný les sloužil zároveň jako hřbitov i cvičiště. Právě zde kostitepci zkoušeli své dovednosti, rozšiřovali svou magii... a předváděli své mistrovství nad nemrtvými.

Nyní, po letech tréninku a celého života stráveného v jeho stínu, se Wren chystala projít Kostěným lesem a zúčastnit se zkoušky Kostěného lesa.

Lehce naklonila hlavu a zamyslela se nad novici, kteří klečeli po obou jejích stranách. Bylo jich celkem deset. Každý měl na sobě černý oděv Kostěného rodu a oči jim lemoval černý mazací olej, takže jejich oční důlky vypadaly propadlé jako u lebky. Světlo duchů bylo už samo o sobě dost jasné, ale když se navíc mihlo proti sněhu, oslepovalo. Proto používali směs vosku a uhlí, aby snížili oslnění. Díky tomu také ještě více vynikl symbol jejich magie – bledé, jako kost bílé duhovky.

Wren někdy rozetřela černou barvu až k linii vlasů nebo si pro dramatictější efekt namalovala i rty, jenže učitelé jí obvykle nařídili, aby olej setřela.

Někdy si jím potáhla taky zuby a zeširoka se usmívala, aby je vyděsila. V Kostěném rodu, mrazivém a izolovaném místě na nejsevernějším výběžku Dominia, totiž nebylo moc možností, jak se zabavit, a tak si Wren musela vystačit sama.

Avšak dnes večer ne. Dnes večer bude Wren hrát podle pravidel... pro jednu.

Pokud projde zkouškou, bude doživotně sloužit jako valkýra Kostěného rodu. V Dominiích, kde magie vyvěrala z hlubin země,

setrvali mrtví – zuřiví a nepředvídatelní –, dokud se nepodařilo najít kostitepce, jenž oddělil ducha od jeho pozemských zbytků. To byla povinnost smrtáka.

Ne všichni duchové však odcházeli v tichosti. Někteří se postavili na odpor, a tak bylo zase úkolem valkyry bránit smrtáka před nemrtvými.

Bez Kostěného rodu by jejich zemi ovládli duchové a učinili by ji neobyvatelnou, jako tomu bylo po celá staletí. Jejich práce představovala něco víc než jen činnost nebo poslání. Byla to *nutnost*.

Což ovšem neznamenal, že by si to Wren nemohla užít.

Kontrast vůči černým malůvkám tvořily také kosti, které valkyry nosily. Měly je připevněné na předloktí jako rukavice a na hrudi jako náprsní krunýř. Kostěné zbraně zase nosily připoutané přes ramena a v opascích nebo si je dávaly jako svého druhu střelivo do bandalířů.

Všichni měli své oblíbence – například Wren nosila na zádech dva meče, Leif měl širokou sekeru ze zbroušené pánevní kosti a Inara zase cep s ostnatou lebkou na konci.

Zkrátka byli připraveni do války. Jejich bojištěm byl Kostěný les a nepřitelem nemrtví.

Jednou se z nich samozřejmě stanou spojenci, dnes večer však byli ostatní valkýřští novicové Wreninými soupeři, jejími konkurenty. Šlo o syny a dcery z Kostěného rodu a jeho různých větví nebo namyšlené nýmandy z celého Dominia, kteří se nějakým způsobem přimíchali mezi kostitepeckou krev. Bratrance, sestřenice a vzdálení příbuzní, cizinci a cizinky, ale ne přátelé. Ne rodina.

Otec jí to vysvětlil při jednom z jejich vzácných rozhovorů: Jsou spojeni *magií*, ne láskou. *Povinností*, nikoli náklonností.

Těmhle zvyklostmi se Kostěný rod řídil.

Wren tvrdě pracovala a stálo ji to hodně dřiny a prodírání se, aby se dostala až sem. Byla ta nejlepší valkýrská novicka, jakou její rod za poslední roky viděl, a dnes večer to měla dokázat přede všemi: před svými učiteli i před instruktorkou, lady tepkyní Světlanou Gravenovou – hlavou rodu Kostěných –, a především před svým otcem.

„Hej,“ zašeptal vtom hlas po její pravici.

Inara.

Ze všech Wreniných sestřenic byla Inara Fellová největší hrozbou pro její nadřazenost mezi valkýrami – a zároveň jediným důstojným protivníkem. Byly stejně staré a měly srovnatelnou výšku i postavu, takže je na lekce a cvičení často dávali do dvojice, ale tím jejich podobnost končila. Inara měla hrubé černé vlasy pečlivě spletené do řad pevných copů, zatímco její slonovinové kostitepecké oči ostře vynikaly ve snědé pleti. Wren zase měla divoké vlasy bílé jako kost – vždycky rozčuchané a neupravené – a stejně tak oči. Rovněž její plet byla obdobně bledá a bezbarvá. Inara byla spořádaná, chovala se podle pravidel a vždy se měla na pozoru. Wren byla *intuitivnějš*í, přicházela a odcházela, jak se jí zachtělo, a pravidla považovala spíše za *návrhy* než za zákony, kterými by se měla řídit.

Šly si po krku, co si pamatovala, ovšem po dnešním večeru půjde každá svou cestou. Jakmile projdou zkouškou, každou z nich spárují s jedním smrtákem a pošlou je na cestu po Dominiích, kde pak budou vykonávat obřady smrti a bojovat s nebezpečnými duchy, aby zajistili sklizení *všech* mrtvých. Jinak by se mohli ztratit a zůstat zapomenuti po celá staletí, až by je nějaký nešťastný blázen vykopal, a vypustil tak celou hordu nemrtvých.

Jako se to stalo v Prulomu – to byla nejtemnější výzva, jaké kdy kostitepci čelili. Ale právě v takových dobách se kují hrdinové a vznikají legendy, jako byl Wrenin strýc Locke Graven.

Toužila po takové proslulosti a jednoho dne jí bude dopřána. Nejprve však musí projít zkouškou Kostěného lesa.

„Buď zticha,“ řekla Inaře, aniž by k ní otočila hlavu. Obecně upřednostňovala spíš šeptanou konverzaci – čím víc nevhodnou, tím líp –, avšak dnešní večer byl příliš důležitý, dnes se Wren nemohla nechat rozptylovat.

Podmínky zkoušky byly jednoduché: Každá dvojice, již tvořila valkýra a smrták, musí bezpečně projít Kostěným lesem a cestou sklidit tři duchy. Měli na to čas do svítání.

Jenomže Kostěný les nepřijímal cestující zrovna lehce. Objevovali se tam duchové, kteří nespali, nemrtví, kteří nikdy nenajdou klid.

A to ještě nedošla řeč na živé.

Wren musela chránit svého smrtáka před násilnickými duchy, a *ještě k tomu* bojovat s ostatními valkýrami, které si budou razit cestu mezi stromy. S valkýrami, jako byla třeba Inara, které by nejraději viděly její nezdar.

„Chceš, aby to bylo zajímavé?“ naléhala na ni Inara. Na někoho, kdo se rád držel příkazů, byla dnes večer překvapivě neodbytná.

„Říkám ti,“ zamumlala Wren jejím směrem, „že si nejsem jistá, jestli je to možné.“

Ano, Inara byla důstojnou soupeřkou..., ale také byla Wren pořád trnem v oku a neustále jí šlapala na paty. Takže byla na druhém místě ve všem, kromě porušování pravidel.

V tomto ohledu se Wren nikdo nevyrovnal.

Inara se nenechala vyvést z míry. „Mohla bys to zpestřit *jemu*,“ řekla tlumeně směrem k zemi. Dvojice sice stále ještě klečela na sněhu, ale Wren její slova jasně slyšela. Mohla mít na mysli jen jednoho „jeho“.

Vzhlédla a uviděla otce.

Kostitepec Vance Graven stál vedle své matky Světlany na pódiu spolu s ostatními soudci zkoušky. Jako dědic Kostěného rodu musel být svědkem určitých událostí – ať už se jich jeho jediné dítě účastnilo, nebo ne.

Jemně na ni kývl. Ano, bylo to uznání, ale také připomínka.

„Dnes na tebe spoléhám,“ řekl jí před několika hodinami. Stáli uvnitř tréninkového areálu Morkové haly. Nad nimi se klenuly sloupy bílé jako kost a pod nohama jim skřípal černý písek. „Ať jsem na tebe pyšný.“

Wren to znělo jako výzva. Neviděla ho už tři měsíce a byla odhodlaná učinit ho *víc* než jen pyšným.

Chtěla, aby *zůstal*, třeba jen na chvíli.

Zvedla bradu. „Ano, otče.“

Několik okamžiků si ji mlčky prohlížel a pak se na ni neochotně a shovívavě usmál. „Říkali mi, že jsi půl noci vymetala kostní prach z knihovnickových polic. Proč?“

Wren si nemohla pomoci a usmála se na něj. Pak pokrčila rameny. „Nudila jsem se.“

Technicky vzato je to pravda. Na regály s knihami si troufla vylézt, protože se během vyučování nudila, a když ji knihovník přistihl ve výšce tří pater ve špinavých botách a k tomu na prvním vydání *Hrobníkovy hlídky*, byl výsledným trestem úklid.

Otcovy bledé oči tančily a četly mezi řádky, jako to dělával vždycky. Kdykoli přišel domů na návštěvu, což dělal jen zřídka, vyptával se Wren na různá studia – a doprovodné tresty – s vážnou tváří, jako by něco *hledal*. Snad důkaz jejích schopností? Nebo jejích nedostatků? Téma bylo nudné, a tak jí připadalo správné pobavit ho svými výstřelky. Bylo to to nejmenší, co mohla udělat.

Povzdechl si a chtěl být přísný, ale v jeho pohledu bylo stále patrné pobavení. Wren pro tu jiskru přímo žila. Táta by to určitě nikdy

nepřiznal, ale Wren slyšela o Vanceovi Gravenovi různé historky. Jako mladý kostitepec byl přinejmenším stejný potížísta jako ona. Vlastně vzhledem k Wreninu problematickému původu ještě větší.

„Doufám, že nedostatek spánku neovlivní tvůj výkon u zkoušky,“ řekl a v jeho slovech zazněla jen velmi nepatrná výčitka.

Wren rezolutně zavrtěla hlavou. „Rozhodně ne.“

Přikývl a pak se otočil, aby si prohlédl zbytek noviců, kteří pokračovali ve výcviku na písku. Na ni mezitím zapomněl.

„Vlastně,“ dodala, čímž si znovu vyžádala jeho pozornost, „jsem stejně měla v plánu zůstat vzhůru, abych se aklimatizovala na noční zkoušku, víš, takže mi knihovník spíš prokázal takovou laskavost.“

Jeho rty se zkřivily. „Předpokládám, že to také vysvětluje, proč jsi spala až do poledne a zmeškala tak ranní vyučování?“

Wren se rozzářila. „Přesně tak.“

Obrátil pozornost zpátky k ostatním novicům, mezi nimiž byla i Inara, a Wren pocítila náhlé nutkání vyprávět mu o věcech, které v poslední době *nezvorala*. „V našem tréninku mě nikdo neporazil a –“

Vstoupil jí do řeči, jako by ji neslyšel. „Tvá babička tě sleduje, Wren. Musíš být opatrná. Využije jakoukoli záminku, aby ti to nevyšlo.“ Jeho pohled se vrátil k jejím očím. „Nesmíš jí žádnou poskytnout. Dnes večer nemůžeš jen tak projít... Musíš projít *velkolepě*. Udělej to. Rozumíš?“

Teprve teď, když do zkoušky Kostěného lesa zbývalo už jen pár okamžiků, naklonila Wren hlavu k Inaře. „Co jsi měla na mysli?“

Inara se usmála a za ní si Ethen – její smrták novic pro zkoušku – vyměnil pohled s Wreninou novickou Soňou. Nebylo to poprvé, co se Wren a Inara postavily proti sobě, a jejich konflikty zřídka kdy končily bez nějakých vedlejších škod. Oba smrtáci se pravděpodobně obávali, že by tu škodu mohli utrpět právě oni.

„Závod,“ řekla Inara, pohlédla na stromy a pak se zase podívala dolů. „Vyhrává ten, kdo projde první.“

Právě tohle byl víceméně účel zkoušky.

Nešla se sice na čas, ale být poslední v cíli by nevypadalo dobře. Všichni chtěli dojít jako první a Wren ze všech nejvíc.

„A ten druhý?“

Inara otočila hlavu jen o kousek, aby se mohla zamračit. Jako že odpověď je přece jasná. „*Prohrává.*“

Wren se ušklíbla. Pro obě to představovalo dostatečnou motivaci, jenže... „To ale není zajímavé. Mám v plánu vyhrát, ať už mě vy-zveš, nebo ne.“

Inara si olízla rty a upřela pohled na zem. „Když vyhraješ, dám ti Nočního lovce.“

Tohle Wreninu pozornost skutečně upoutalo.

Noční lovec byla dýka Fellových předků, která právě ležela v Inařiných rozevřených rukou a leskla se v měsíčním světle.

Stejně jako Wrenina čepel měla ta dýka v Kostěném rodu dlouhou historii a v průběhu let patřila desítkám talentovaných valkýr – naposledy Inařině matce. Ta ve škole platila za soupeřku Wrenina otce, stejně jako Inara byla zase její rivalkou.

Jak sladké by bylo nárokovat si takovou zbraň! Ukázat otci, že nejen překonala svého největšího konkurenta – a v menší míře i *jeho* –, ale že nyní vlastní *dvě* valkýrská ostří!

Představovaly více než jen praktické zbraně; byly symboly samotného řádu valkýr, reprezentující jejich místo v Kostěném rodu. Neudělovaly se jen tak a mohl je přijmout pouze důstojný protivník během formální výzvy.

Nebo hlava rodu, pokud byl nositel ostří považován za nehodného.

Wren si nedokázala představit účinnější způsob, jak se prosadit. Stát se velkolepou.

Tahle dohoda však měla i druhou stranu.

„A když vyhraju,“ pokračovala Inara, „dáš mi Zabijáka duchů.“

To byla zase Wrenina dýka, která před ní patřila jejímu otci. Najednou jí v dlaních připadala tak těžká, že se jí ruce roztrásly pod její tíhou.

Až tato noc skončí, Wren bude mít buď dvě dýky po předcích..., anebo žádnou.

Ale ať už se vsadila, nebo ne, neměla v úmyslu *prohrát*, jak to prezentovala Inara. Chtěla být první. Ovšem...

Dnes večer nemůžeš jen tak projít... Musíš projít velkolepě.

„A ještě jedna věc,“ dodala Inara s převahou někoho, kdo nastražil návnadu a je připraven past spustit. „Musíme jít Páteří.“

Páteř. Byla to nejtěžší cesta mezi stromy, protínající přímo střed lesa. Sice nejkratší, ale také nejstrašidelnější, procházející samotným srdcem Kostěného lesa.

Samozřejmě nejjistější způsob, jak se dostat do potíží, i kdyby nešly spolu. Ale ony šly. Celou dobu si budou stát v cestě, což představovalo spoustu příležitostí i překážek. Jakkoli Wren zásadně pohrdala pravidly, neměla v úmyslu Inaru *záměrně* poškodit. Ale když půjdou společně, mohla by.

A Inara by jí samozřejmě mohla taky uškodit. Pochybovala sice o tom, protože Inara byla učitelův mazlíček, který miloval pravidla, jenže tady šlo o zkoušku Kostěného lesa. Ještě nikdy nebyly sázky vyšší.

Takový podnik by byl riskantní a lehkomyšlný a už tak náročná zkouška by se stala dvakrát nebezpečnější.

Dnes večer nemůžeš jen tak projít... Musíš projít velkolepě.

Ozvalo se zatroubení, až Wren poskočila. Podívala se na měsíc, který právě zdolával nejvyšší větve. Vrhla se do pozoru spolu s ostatními. Dýku držela až bolestivě pevně.

Ještě jednou pohlédla na otce a pak se její pohled stočil k Inaře. „Jsi na řadě.“

Měsíc ozářil kostěné stromy.

Všechny oči se upřely na lady tepkyni Světlanu. Byla to ona, kdo je povolal do zbraně, kdo řekl:

Pozvedněte zbraň.

A teď promluvila zase ona.

„Porazte nemrtvé.“ Zkouška Kostěného lesa začala.

2

Les byl šestnáct kilometrů široký a dalších šestnáct hluboký. Někteří říkali, že dávní kostitepci byli obři, jejichž končetiny dosahovaly výšky Wren. Za pravděpodobnější se však dalo pokládat, že se kostěné stromy protáhly a pokřivily, takže byly úzké a vřetenovité, jiné zase silné jako duby.

Tak fungovala magie kostitepců, schopnost vycítit mrtvé kosti, pohybovat jimi a manipulovat s nimi bez dotyku. V okruhu tří metrů dokázali kostitepci přivolat kost do své ruky, řídit její pohyby ve vzduchu nebo zvednout kosti mnohem těžší, než jaké dokázaly jejich svaly unést. Valkýry jako Wren nosily kostěné zbraně, jejichž magie jim propůjčovala mimořádnou rychlost, sílu a taky přesnost.

Kostitepci rovněž viděli duchovní pouta – vlákna, která spojovala ducha s jeho kostmi. Oproti tomu oko nekostitepce tato vlákna nerozeznalo.

Kdyby Wren měla být zcela upřímná, její oko je také nevidělo. Záleželo totiž na tréninku a přirozeném talentu – tím prvním se Wren nezabývala, protože věděla, že je to doména smrtáků. A ona měla být valkýrou. Narodila se prostě bez téhle schopnosti.

Smrtáci měli jemnější hmat, dokázali rozpoznat a označit každý hrbolek i rýhu a lépe vycítit a lokalizovat kotevní kost – kost, která spojovala ducha s tělem. Všechny kosti v mrtvém těle samozřejmě obsahovaly určitou stopu ducha, kotevní kost však byla nejsilnější. Obvykle to byla kost nejbližší smrtelnému zranění, které člověka zabilo, nebo v případě smrti z důvodu choroby či stárí kost nejbližší nemoci nebo prvním orgánům, které začaly selhávat.

Kotevní kost byla také nejvyhledávanější mezi výrobci, kteří pomocí kombinace nástrojů a magického hmatu vytvářeli z kostí zbroje, zbraně a talismany. Dokázali vytvarovat z hrudních košů náprsní krunýře, ze stehenních kostí vyřezat dlouhé meče nebo rozemlít klouby na kostní prach. Možnost vyrábět si vlastní zbraně se Wren zamlouvala, ale už nikoli představa, že by byla po zbytek života zavřená v katakombách Morkové haly.

Proto byla Wreninou volbou valkýra. Jejich práce byla nejnebezpečnější a Wren neměla nic raději než výzvy.

A pro valkýrské novice neexistovala větší výzva než Kostěný les.

Tvořilo jej plno *nemrtvých* kostí, strašili v něm duchové a leželi mimo dosah kouzel kostitepců. Pouze pokud by se duchové bránili a dovolili by smrtákovi přerýznout pouta k jejich tělům, mohli by kostitepci použít jejich kosti a manipulovat s nimi. Stačil jediný svižný pohyb a kostitepci se postarali, aby byl svět před duchy v bezpečí, a ještě k tomu získali potřebné materiály. Duchové vlastně nic nesnášeli víc než mrtvé kosti. Platily za prvořadou a nejlepší ochranu kostitepce proti nim.

Šlo o dost těžkou práci, ale někdo ji dělat musel a Wren se jí s radostí ujala.

Jenomže Kostěný les byl víc než jen strašidelný hvozd – bylo to bludiště, husté a nepřehledné. Představoval bariéru k pozemkům Kostěného rodu, sloužil jako obranná linie a byl plný těl potenciálních útočníků a vetřelců.

A to, že lesem vedly stezky, ještě neznamenalo, že jsou bezpečné. Pokud jste sešli z cesty a hledali nějakou kratší – nebo méně strašidelnou –, riskovali jste, že už žádnou cestu nikdy nenajdete.

Mnoho noviců raději urazilo dvakrát delší trasu a strávilo na ní dvakrát více času, než aby se setkali s duchem, který je na stupnici nemrtvých vyšší než dvojka.

Ale ne Wren.

Než se vydala směrem ke stromům, krutě se usmála na Inaru. Její smrták ji následoval, Inara a její smrták – stejně jako ostatní dvojice po obou stranách – udělali totéž. Potom však Wren zamířila ke vchodu do Páteře a Inara těsně za ní, kdežto ostatní dvojice se zarazily, zavrtěly hlavami a zvolily bezpečnější cesty.

Wren měla z jejich pochybností potěšení, ale jakmile vstoupila mezi stromy, zbystřila pozornost a začala se soustředit.

Páteř vlastně nebyla opravdová cesta, ale spíše hrubá stezka lesem, vymezená starými šmouhami červené barvy na bledých stromech. To znamenalo, že Wren a Inara ve skutečnosti nepůjdou *spolu* rukou v ruce jako ztracené děti z pohádky, ale budou se řídit vlastními instinkty a zvolí si vlastní cestu, při níž budou neustále směřovat k dalšímu červenému záblesku.

Jediné světlo vydával měsíc nad nimi. Clonily ho vysoko sahající kostěné větve, jež vrzaly a skřípaly o sebe, unášené nemrtvým větrem, který Wren necítila. A pak tu samozřejmě zářilo světlo z duchů.

Byly jich jistě tisíce, někteří jasní jako slunce, ale s přízračným zelenobílým světlem, a jiní, slabí jako blikající svíčka, prosili o uvolnění. Někteří vypadali jako pouhé chuchvalce páry bez tvaru a formy – zatímco jiní byli téměř pevní, s ostrými a jasně vymezenými obrysy. Dvojky. Sice husté a hmotné, ale ani tak nebylo možné si žádného z nich splést s živým. Jejich těla se vlnila ve stejném nadpozemském větru jako kosti a jejich rysy se protahovaly a deformovaly nebo se mihotaly jako blesky. I zvířata se mezi nimi vyskytovala, třeba poletující netopýři nebo slídivé sněžné kočky, a spousta z nich se rozmazávala mezi stromy.

Wren si od Inary nyní držela malý odstup. Obrátila se k Soni. Vedení, volba nejbezpečnější cesty a nejrozumnější strategie bylo úkolem valkýry, ale nejúspěšnější dvojice spolupracovaly ve vyvážené harmonii. Wren sice nikdy neplatila za nejlepší týmovou hráčku, ale snažila se Soňu zapojit, aby mohla smrtačka dělat svou práci pořádně.

Přece jen ji Wren potřebovala.

„Jak to chceš provést?“

Existovala řada různých strategií, které mohly pro tento proces použít. Duchové prvního stupně byli prakticky neškodní, ale jen proto, že jejich pouto ke kostem bylo slabé. Kvůli tomu se obtížněji hledaly jejich pozemské ostatky, i když to na druhé straně bylo bezpečnější. Čím vyšší stupeň na stupnici nemrtvých, tím byli duchové tělesnější a tím silnější bylo jejich pouto ke kostem. A tím riskantnější pokusy o jejich sklizení.

Kdyby se zaměřily na první úroveň, znamenalo by to pěkný a bezpečný proces..., jenže výsledky by se dostavily pomaleji. Nebylo by to ideální v závodu, který navíc obnášel sázku s celoživotním soupeřem. A když se zaměří na nebezpečnější duchy, půjde všechno rychleji, ovšem pravděpodobnost chyby a zranění je vyšší.

Vyšší je tedy i pravděpodobnost *selhání*.

Nebylo to příliš časté, ale *stávalo* se to – loni se například dvojice smrtáka a valkýry ztratila a neuspěla, což znamenalo další rok studia v Morkové hale, než nastala další zkouška.

Wren si obecně libovala v chaotickém přístupu: řítla se maximální rychlostí a vybírala si cíle za pochodu. Nerada ustupovala z boje, ale pokud byl nějaký duch příliš prchlivý, nechaly ho být a šly dál. A když byl duch naopak příliš slabý, pravděpodobně nestál za čas ani námahu.

„Brát je tak, jak přicházejí?“ navrhla, načež si Soňa skousla ret. Ve tváři měla vepsanou nejistotu. „Vyhnout se jedničkám a pětkám?“ Wren se křivě usmála. V Kostěném lese žádné pětky nebyly. Vlastně by ani neměly existovat. Pouze na Strašidelném území na východě, za Hraniční zdí, chodily kosti nemrtvých *se* svými duchy – a to kvůli Průlomu. Ale ano, pokud jste kopali dostatečně hluboko, jako to dělali železotepci, mohli jste objevit nejružnější překvapení... včetně stovek pohřbených mrtvol, které oplývají temnou mocí a rády se nechají vyprostit.

Tito chodící nemrtví – neboli přízraky – byli dílem dávných duchotepců, zaniklého řádu nekromantů, kterým se zbytek společnosti vyhýbal, protože používali svou magii k ovládání a kontrole nemrtvých. Dokonce i Wren, která nic nemilovala víc než pořádný souboj s duchy, při pomýšlení na ně potlačila zachvění. Naštěstí ale civilizaci duchotepců před staletími pohřbilo nějaké kataklyzma a každý, kdo ovládal jejich schopnosti, byl pohřben s ní. Naneštěstí těsně před Wreniným narozením těžba železotepců vyhloubila tenhle ztracený svět zpět i s jeho nemrtvými výtvary. Právě kvůli Průlomu museli kostitepci přijít se stupnicí nemrtvých.

Představa páteho stupně v Kostěném lese dokázala Wren rozesmát, rozhodně však neměla chuť se s pětkami dnes večer setkat.

Soňa přelétla pohledem přes Wrenino rameno – směrem k Inaře a Ethenovi – a přikývla. „J-jistě. Jak jsi říkala. Budeme je brát, jak přijdou.“

Stejně jako valkýrstí novicové se i smrtáci oblékali do černého, ale zatímco Wrenin černý oděv se skládal z přiléhavé kůže a tlustých, vycpaných vrstev, smrtáci nosili dlouhé, rozevláté hábity, které se táhly po sněhu – upřímně řečeno, trochu dramaticky. Neměli žádné zbraně kromě kosy. Šlo o zakřivenou ruční čepel, která se používala k finálnímu sekání. Každá kost v těle obsahovala složitou síť ley linií – to byly švy, místa, kde se duch setkával s kostí, spoje, které mohly držet oboje pohromadě, nebo trhliny, které je mohly rozdělit. Smrták měl za úkol tyto linie identifikovat, přerušit a uvolnit ducha.

„Zůstaň za mnou,“ doporučila jí Wren, schovala do pochvy Zabi-jáka duchů a tasila jeden ze dvou kostěných mečů, které měla připnuté na zádech. Meč měl přece jen delší dosah a lépe se pro tento úkol hodil.

Jak se Wren a Soňa pohybovaly mezi stromy, zvuky ostatních odezněly a nastalo napjaté ticho. Ne skutečné, ale těžké, tíživé ticho nemrtvých.

Wrenina magie vnímala kosti všude kolem – šuměly na její kůži jako proud – a její oči zachytily každý pohyb, čekaly, pozorovaly...

Vtom se nad jejich cestu nejistě naklonila pokrčená paže – vlastně ne, *víc* paží, zkroutených a srostlých, se třemi nebo čtyřmi lokty – a Wren honem napřáhla meč, aby zastavila jejich postup.

Obezřetně přistoupila k obludnému stromu, ale při bližší prohlídce zjistila, že kosti jsou mrtvé a nic od nich nehrozí, jak očekávala. Kdysi dávno je totiž vytvořil nějaký kreativní a lehce narušený kostitepec. Proměny kostí se uskutečňovaly, když byl duch ještě

připojen. Provádět je na nemrtvých, nebo dokonce – Wren se zachvěla – na *živých* kostech, bylo nemožné.

„Neříkej mi, že se bojíš pár loktů navíc,“ zavolala Inara, která byla blíž, než si Wren uvědomovala, a pozorovala je skrz stromy.

Wren se toporně usmála a oběma rukama bleskově máchl mečem, aby strom s mnoha lokty jedním švihem protála. Její čepel sice vyrobili ze stejného materiálu jako tento strom, ale výrobce ji svým pečlivým dotykem naostřil a zpevnil, tudíž byla téměř tak silná jako ocel.

Na zemi u jejích nohou ležely odštěpky kostí, které se spojovaly s čerstvým sněhem a vytvářely bledou lesní půdu, která křupala a praskala pod nohama.

Na Sonino neposkvrněné černé roucho se snesl oblak kostního prachu.

„Jejda,“ zamumlala Wren s falešnou starostlivostí a natáhla ruku, aby prach setřela.

Soňa uhnula z dosahu a obrátila oči v sloup, načež mrskla zápěstím. Prach se zvedl z látky a v mžiku se rozptýlil. Byla to jemná práce, jakou by Wren nikdy nedokázala vykonat, práce, která charakterizovala smrtákův talent. Po stránce magických schopností byla Wren na kostitepku dost průměrná, a i když uměla silné výboje, v jemnosti a rafinovanosti se příliš nevyznala.

Soňa nebyla zrovna kamarádka, jenže to byl v Kostěném rodu málokdo. Wren měla nepřátele jako Inara a pak lidi, kteří ji tolerovali, jako Soňa. Jejím jediným citovým prubířským kamenem byl otec, a ten byl pořád pryč.

Když byla mladší, lákalo ji přát si víc. Chtěla matku, která by byla naživu, nebo otce, který by zůstal, ale kdykoli někdo začal zaplňovat díru po jejích rodičích, otec se znovu objevil a ona zapomněla na

jakoukoli náhražku, ke které se mezitím připoutala. Po pravdě řečeno, chtěla něco skutečného, i kdyby to mělo bolet.

To byl smysl toho všeho. *Velkolepě projít* a být jmenována valkýrou. Pak by skutečně mohla opustit Morkovou halu a cestovat – někdy i s otcem – a bojovat s duchy ve všech koutech Dominií, od Zlatky po Žulovou bránu a všude mezi nimi.

Chystali se pokračovat, když vtom ji něco zarazilo.

Otočila se právě včas. Stačila zahlédnout, jak se zvedá stříbrozele-ná mlha. Přízrak, vznášející se pouhých pár metrů od nich a plující přímou cestou k Soně, vyvolaný díky jejich přítomnosti a přitahovaný k živým, jako všichni nemrtví.

Znetvořená ruka dosud držela ducha na uzdě, ale teď, když ležela na zemi rozlámaná na kusy – možná ji Wren neměla rozsekat jen proto, aby se pochlubila Inaře –, měl duch volnou ruku a mohl se pohybovat po cestě.

Wren nečekala, co udělá dál. Odstrčila Soňu stranou, udělala krok vpřed, sáhla do nábojového pásu na hrudi a uvolnila hrst kloubních kostí. Vystřelily v malém výboji magie, prorazily nehmotnou postavu a přiměly ji zpomalit tempo, takže teď vířila a vlnila se ve vzduchu.

Pravděpodobně to byl duch první úrovně, nehmotný do té míry, že téměř nepředstavoval žádnou hrozbu, avšak Wren nemohla riskovat, že by se nechala zmást dvojkou nebo trojkou, která ještě nenabyla podoby. Počkala ještě vteřinu, aby zjistila, co to udělá, a k jejímu velkému uspokojení se to začalo spojovat do něčeho, co mělo podobu člověka. Nebo to alespoň mělo obličej s širokými, zejícími ústy – roztaženými a pokřivenými – a dlouhé, protáhlé končetiny.

„Co myslíš?“ zavolala přes rameno.

Zatímco Wren upírala pozornost na samotného ducha, Soňa se soustředila níže, na zem, a hledala tělo, ke kterému byl duch stále připoután. S malým rýčem v rukou klesla na kolena do sněhu.

Rýč se skřípěním dopadl na hlínu pod ní, ale netrvalo dlouho a Soňa se holýma rukama prohrabávala sněhem a půdou a hledala kosti ducha, přičemž spoléhala na hmat a magické smysly.

Wren se dívala a měla sto chutí pomoci kopat a urychlit práci, ale to bylo v rozporu s hlavním pravidlem výcviku valkýr i smrtáků. Ať už je zdánlivě jakkoli neškodný, nikdy se k duchovi neotáčej zády. Nikdy nepolevuj v ostražitosti.

To byl také důvod, proč po přízraku jen tak neřízla, když měla tu ruku s mnoha lokty.

Možná by se jí podařilo, že by duch odrazem od mrtvé kosti úplně zmizel, ale taková úleva by byla jen dočasná. Nedalo se říct, jak rychle se vrátí... nebo *kam* se vrátí. Lepší držet ho v pasti v zorném poli, než ho teď zahnat a nechat ho, aby se za jejími zády nebo přímo na nich obrátil.

Wren tedy konala podle toho, jak byla vycvičena. Vytáhla svůj druhý kostěný meč a podržela oba před sebou jako nůžky, v nichž ducha uvěznila. Silnější duch by se bránil, ale tenhle se jen vlnil a vířil mírnou a nezajímavou hrozbou.

K Wrenině radosti Soňa radostně vykřikla a z hromádky kostí v hlíně vytáhla zablácenou stehenní kost.

Kotevní kost.

Wren bedlivě dělila pozornost mezi kymácejícího se, tiše se chvějícího ducha a smrtáčku u svých nohou a sledovala, jak Soňa pokládá flekatou, špinavě bílou kost na bělostný sníh. Pak tasila kosu a zavřela oči. Její zablácená ruka přešla po délce kosti jednou, dvakrát, třikrát. Při čtvrtém pokusu přiložila zbraň k neviditelné ley

linii, v kosti to zapraskalo, a tím se přerušilo spojení mezi duchem a jeho pozemskými ostatky.

Dostavil se známý pocit sání, po kterém Wren v plicích zřídil vzduch. Jen o chvíličku později duch zmizel v závanu studeného vzduchu a éteru.

Zatímco Soňa sbírala nyní mrtvou kost a zvedala se na nohy, Wren čistila okolí a švihala meči do vzduchu, aby se ujistila, že nic nezůstalo. Pak sebrala rozházené kloubní kosti pro pozdější použití.

Při tom mezi stromy zahlédla diváka.

„Jednoho už mám,“ řekla a samolibě se na Inaru usmála. „Snaž se, abys mi stačila.“

3

Čím hlouběji do Kostěného lesa se dostávaly, tím těsněji se stromy shlukovaly a jejich kymácející se větve do sebe narážely a zachytávaly se o látku Sonina pláště. Ta kosti odhrnovala nenuceným máváním ruky, ovšem Wren raději držela meče zvednuté, aby je odradila od chmatání.

Také duchů se tu pohybovalo víc, i když většina z nich byly jedničky, co visely ve vzduchu jako mlha nebo vířily v neviditelném proudu jako dým. Jednou zahlédly něco, co vypadalo jako stupeň dva, ale bylo to příliš daleko od cesty – snažilo se je to nalákat do tmy jako bludička. A taky stupeň jedna, který zářil tak jasně, že se Soňa musela dívat jinam, dokud Wren ducha nezahnala.

Další sklizeň přišla téměř až o hodinu později.

Nejdřív spatřily kosti, teprve potom ducha, takže když se najednou odnikud vynořila rozzlobená a neurvalá zářící postava, Soňa i Wren polekaně uskočily. Wren z toho bylo trapně.

Vzpamatovala se jako první a rychle pozvedla meče, ale ducha nezajímala. Za života to byl jistě kostitepec. Jeho nejasnou lidskou postavu halila chundelatá látka, která by klidně mohla být smrtákovým rouchem. Duch se soustředil na Soňu s cílevědomým záměrem, který naznačoval, že přesně ví, o co jim jde. Sklizeň by pochopitelně mohla zajistit klid, jenže nemrtví chtěli *žít*, stejně jako všechno ostatní.

Duch vrazil do Wreniných mečů tak silně, že jí boty uklouzly v břečce pod nohama. Wren si uvědomila, že to není pouhá trojka, která si uvědomuje sebe sama. Tenhle duch totiž dokázal ovlivňovat svět kolem sebe. To umí jen stupeň čtyři – nazývaný také fantom – a vyšší.

Soňa se polekala a tím zanedbala svůj úkol, když se duch přiblížil.

„Hej,“ vyštěkla Wren a na zlomek okamžiku odvrátila pohled od ducha, avšak on právě tohle potřeboval. Při příštím nárazu do jejích kostěných mečů Wren ve svém rozptýlení jeden z nich nepozorně *upustila*.

Soňa vykřikla a udělala spěšný krok dozadu, připravená vzít strachy do zaječích. Tím by ovšem porušila další základní pravidlo smrtáckého řemesla: Nikdy neutíkej.

Prostou a zároveň strašlivou pravdou bylo, že duchové třetího a vyššího stupně byli *rychlí*. Dokázali v mžiku zmizet a znovu se objevit nebo se prosmýknout otevřeným polem za polovinu času, než jaký by potřeboval kůň v plném trysku.

Útek byl příliš nebezpečný, a navíc hrozilo, že člověk vběhne přímo do ducha, což by znamenalo okamžitou smrt. Anebo tak těžkou smrtelnou ránu, že by z osoby zůstala jen skořápka, nehybná a trpící neustálými bolestmi, až by nakonec stejně podlehla. Wren viděla oběť jednoho takového útoku – její otec ji tehdy na příkaz lady

tepkyně Světlany vytáhl z postele a odvedl na ošetřovnu, aby tomu přihlížela. Wren se svou babičkou předtím téměř nikdy nemluvila – ani teď s ní skoro neztratila slovo –, a tak se k ní blížila s obavami.

„Nejsem si jistý...“, pronesl její otec, snad aby Wren ochránil, ale Světlana ho rychle umlčela. Pak už tam jen stál, mlčky a nebojácně, zatímco ženiny ruce připomínající drápy svíraly Wrenina úzká šestiletá ramena a nutily ji vznášet se vedle postele až do posledního, dusivého výdechu umírajícího.

„To je cena za neúspěch v Kostěném rodu,“ řekl potom otec laskavým, téměř něžným hlasem.

Proto Wren teď nechtěla selhat.

„Soňo,“ vyhrkla a volnou rukou sáhla do svého nábojového pásu. Smrťačka se zastavila a upřela pohled na třepotajícího se ducha. „Kosti.“

Wren se otočila k duchovi a hodila klouby, které do mlžného útvaru prořízly díry. Jenomže útok ducha zřejmě ještě víc rozzuřil.

Wren zaklela a právě včas zvedla svůj spadlý meč. Hned poté se dočkala dalšího nárazu. Přízračná postava při střetu s jejími čepelemi zasyčela a zapraskala jako plamen ve vodě.

Bylo načase zkusit něco jiného.

Než se duch stačil vzchopit k dalšímu prudkému náporu, Wren přešla do útoku. Místo aby bojovala defenzivně a obezřetně, jak byly valkýry vycvičeny, naklonila se a vykročila s napraženými meči *vpřed*. Tímto pohybem zahнала ducha zpět a vytvořila prostor mezi jím a jeho kostmi.

To se duchovi samozřejmě nelíbilo. Bylo to jako oddělit rameno od jamky – nepřírozené a nepříjemné.

V reakci na to duch bojoval ještě silněji a nevyzpytatelněji, ale Wren to zvládla. Teď *ona* přitahovala jeho vztek a pozornost, nikoliv smrťačka, takže Soňa mohla bez obtíží pracovat.

Takový krok byl samo sebou riskantní. Poblíž mohli být další duchové, kteří jen čekali, až se na ně vrhnou, navíc valkýry učili, aby nikdy nepouštěly svého smrtáka z dosahu ruky.

Ale fungovalo to. Soňa uchopila strašidelnou kost – v tomto případě klíční – a poněkud roztřesenou rukou provedla řez. Kosa zlomila kost, přerušila ley linii a duch zmizel.

Wren nadšeně vykřikla. Soňa však vypadala, jako by se jí chtělo zvracet.

„Už to skoro máme,“ zvolala Wren vesele a už si představovala Inařin kyselý výraz, až jí bude předávat Nočního lovce. Pak si vzpomněla na otcovu tvář, jak bude zářit pýchou, až Wren podrží před lady tepkyní Světlanou dvě čepele a bude jí přísahat věrnost.

Inaru s Ethenem ztratila z dohledu, ale ony se Soňou už byly přibližně ve dvou třetinách úkolu, a ještě se nedostaly ani do poloviny své cesty – či časového rozvrhu. Soudě podle měsíce nad hlavou jim do svítání zbývaly nejméně tři hodiny a za sebou měly teprve nějaké dvě.

K jejímu překvapení to byla Soňa, kdo se usilovně snažil najít další sklizeň a odmítl Wreninu nabídku, aby si udělaly krátkou přestávku. Ne že by to Wren vadilo. Čím dříve budou mít Sonin úkol hotový, tím dříve se budou moci soustředit na rychlost. Wren by šla klidně celou noc, kdyby záleželo na ní, a už se nemohla dočkat, až dorazí do středu hvozdů. O nejhlubších částech Kostěného lesa slyšela nejrůznější pověsti. Například kuchařka tvrdila, že úplně první kost v celém lese tam „zasadil“ sám Hrobník, zakladatel Kostěného rodu a vůbec první kostitepec, a podkoní zase přísahal, že hluboko v lese je v korunách stromů dračí kostra, nesklizený duch. Wrenin otec však trval na tom, že to není nic jiného než selská pověra. Nikdo takovou bytost nikdy neviděl a neexistoval o ní ani oficiální zá-

znam. Největší kosti, které měli, pocházely z mamutů nebo velryb. Přesto si Wren představila, jak bojuje s duchem nějakého velkého zvířete a nese *takovou lebku* otci jako jejich třetí a poslední sklizeň, a při té představě se dmula pýchou.

Jak se ukázalo, jejich třetí žní vskutku *bylo* zvíře, ale nic tak fantastického jako drak. Los však měl působivé parohy. Vyčnívaly ze země, odkud je Soňa vykopala.

Duch losa byl ve srovnání s duchem kostitepce, kterého právě sklídily, až mírumilovný. Wren si boj s lidskými duchy užívala, kdežto zvířecí nemrtví ji téměř uklidňovali. Necháпали život a smrt jako lidé a zdálo se, že existují podobně jako zaživa, bez všech těch obav a trýznění. To také znamenalo, že jejich duchové se na tomto světě nezdržovali dlouho. Většina zvířecích duchů časem sama zmizí. I ti ochočení nebo chovaní jako domácí mazlíčci málokdy vydrží déle než několik měsíců potom, co se jejich mrtvola rozpadne. Pro živé totiž představují jen malou hrozbu, proto je málokdy řádně sklídí. Místo toho je člověk nacházel v lesích a na polích po celém Dominiu jako světlušky, kterým se živí pečlivě vyhýbají, dokud nakonec nezmizí.

Takové sklizně probíhaly rychle, a i když se zvíře dalo zvládnout stejně snadno jako standardní jednička, stále se počítalo do zkoušky a Wren nehodlala být vybíravá. Rozhodně ne, když šlo o tolik. Pomohla tedy Soně naložit jejich třetí a poslední kost – dlouhou lebku s úzkým obličejem a parohy – do smrtácké brašny a pak pokračovaly dál.

Najednou se adrenalinem zrudlá Wren vítězoslavně rozzářila. Došly na mýtinu. Mohl by tohle být střed Kostěného lesa? Celé místo bylo zamlžené a ozářené sotva znatelným nádechem přízračného světla. Jako kdyby nemrtví, ať už se tu skrývali kdekoli, byli tak ne-

uvěřitelně starobyklí, že existovali jen jako nepatrné části, sotva rozeznatelné pouhým okem.

Přiblížily se k obrovskému hrudnímu koši, z něhož zmizely chrupky a kosti se rozevřely a zely jako nějaká obludná květina, která se natahuje k měsíci. Musel patřit mamutovi, protože každé žebro bylo delší než Wren.

A uprostřed mýtiny stála Inara. Vedle ní seděl Ethen na kameni porostlém mechem a oba drželi v ruce kousky tmavého chleba.

Když se Wren a Soňa přiblížily, Ethen vyskočil na nohy a ostražitě se zadíval na svou valkýru.

Při pohledu na ně se uvolnilo sevření, které si Wren ani neuvědomovala. Ulevilo se jí, když teď věděla, že se Inaře nepodařilo dostat daleko dopředu – a co víc, soudě podle dvou kostí, které trčely z Ethenovy brašny, museli ještě dokončit třetí sklizeň.

„Jdeme, Soňo,“ řekla Wren a vítězoslavně se usmála, jako by už vyhrála. Zapomeňte na draka – tohle byla jejich šance udělat nějaký pokrok. Najíst se mohly i za chůze.

Bez ohlednutí zamířila ke vzdáleným stromům.

Za jejími zády zaskřípaly kroky, ale Wren si teprve po chvíli uvědomila, že se od ní vzdalují, ne přibližují.

Prudce se otočila. Inara udělala několik kroků směrem k Soni, ale zastavila se až těsně před ní.

„Dostala jsi je?“ zeptala se Inara smrtáčky. Soňa s pohledem upřeným do země přikývla.

„Soňo,“ řekla Wren a zmateně svažila čelo. Soňa ji však ignorovala.

„Tak pojď,“ řekla Inara.

K Wreninu překvapení Soňa poslechla. Místo k Wren se vydala k Inaře, obešla okraje mohutného hrudního koše a postavila se vedle Ethena.

Wren se podívala na Inaru a najednou jí to došlo. „Co si myslíš, že děláš?“ zeptala se. Inařina tvář nic neodhalovala a Ethen ani Soňa se na ni nedívali. „Myslíš si, že můžeš jen tak držet mého smrtáka – jako rukojmí?“ Nevěřicně se zasmála a zavrtěla hlavou. „*Soňo*,“ řekla znovu přes Inařino rameno klidným a rozvázným hlasem. „Už tam skoro jsme. Pojďme to dokončit. Ať už ti slíbila cokoli, ať už řekla cokoli..., nestojí to za to. Za tohle by tě mohli vyloučit.“

Soňa zaváhala a její tváří se mihl strach, ale Inara vystřelila ruku a zadržela ji na místě. Wren rychle přemýšlela, jaké výhrůžky nebo sliby asi převedly Soňu na její stranu. Fellovi byli bohatí a vlivní. Bezohlední. Ale ne hloupí.

Pro Inaru to byl odvážný krok. Riskantní až hazardérský. Nešlo však popřít, že tohle mohla klidně udělat i Wren.

„Fajn. Prostě jim řeknu, co se stalo, až tam dorazím.“ Pokrčila rameny a jenom doufala, že vypadá víc bezstarostně, než se cítí.

„Kdo ti uvěří?“ prohodila Inara a sladce se usmála. „Já jsem vzorná studentka a kostitepkyně. V tomhle rodu porušuješ pravidla *ty*, ne já.“

To byla pravda a Wren pocítila neklid.

Inařin úsměv se roztáhl, jako by to viděla. „Ubohá Wren,“ řekla s posměšným soucitem. „Tatínek z tebe bude zklamaný. Nejen že neuspěješ, ale navíc promarníš jeho drahocennou rodovou dýku. Jedinou věc v tomto rodu, na které mu *skutečně* záleží.“

„Zavři hubu,“ odsekla Wren a srdce se jí rozbušilo. Vytáhla Zabijáka duchů a rozzlobeně vykročila směrem ke své sestřenici. „Chceš tuhle dýku? Budeš mi ji muset vyrvat z mých chladných, mrtvých rukou.“

„Bude mi potěšením,“ řekla Inara a její ruka sjela na rukojeť Nočního lovce.

Inara ji popichovala – to bylo jasné. Stály od sebe několik kroků a Wren stálo všechny síly, aby se na ni *nevrhla*. Inařina sabotáž neza nechala žádné viditelné důkazy, které by Wren rozeznala, takže kdyby se Inara vrátila se zakrváceným nosem – nebo ještě nějak hůř –, pak by bylo snadné ukázat prstem na Wren. U zkoušek Kostěného lesa docházelo k podrazům neustále, ale ti, kdo je dělali, si počínali dost chytře, aby nikoho *doopravdy* nebodli do zad. Lsti a pasti, dohody a manipulace – to byly zbraně, kterými většina kostitepců proti sobě vládla.

Většina, ale ne všichni.

Wren schovala dýku do pochvy, pomalu se nadechla a pak se rozmáchla sevřenou pěstí a tvrdě udeřila Inaru do břicha. Když ji Inara chce zranit tam, kde to nikdo neuvidí, Wren udělá totéž.

Inara se zhroutila a překvapivě zbaběle couvla. Wren pokračovala, vřela v ní krev.

Jeden krok, pak další – až se najednou země propadla.

Dech se jí při pádu zadrhl v hrdle, načež narazila do hromady mrtvých kostí a kluzkého sněhu. Jakmile odezněl prvotní šok, tělem jí projela bolest, která se zahryzla do tuctu řezných ran a škrábanců, nemluvě o bolestivých modřinách, které jistě přijdou. Zakašlala a opatrně se postavila na nohy.

Byla v malé jámě, která se tyčila několik loktů nad její hlavou a byla o několik stop širší než její roztažené paže. Wren se pokusila vyškrábat nahoru, jenže svažující se blátivá a zasněžená půda klouzala. Potom další část půdy povolila a sesypala se na ni... spolu s pravdou.

Tuhle díru vykopala Inara – připravila ji na samém začátku. Inara iniciovala sázku, určila trasu a pak tu čekala na Wrenin příchod. Nalákala ji blízko – koupila ránu a odplazila se jako pes se staženým

ocasem –, jen aby ji Wren následovala, aby vstoupila přesně na tohle místo...

„Inaro,“ zavrčela a odhrnula si z obličeje kousky bláta a kostí. Kosti byly vlastně všude, malé i velké, zlomené i celé, sytily její smysly a bzučely jí na kůži.

Inara se se škodolibým úsměvem naklonila přes okraj jámy, i když byla po ráně do břicha stále shrbená. „Co povídáš? Neslyším tě až sem –“ Vtom ztuhla a o vteřinu později to ucítila i Wren.

Ozval se skřípavý zvuk, dunění a pak se půda pod Wren znovu propadla a strhla s sebou i boky jámy. Inara zaklela a klopýtla dozadu, když se díra náhle rozšířila, zatímco Wren si přehodila ruce přes hlavu a připravila se na náraz.

Jakmile otevřela oči, zjistila, že se propadla ještě hlouběji pod zem a přistála v jakési jeskyni, studené, zatuchlé a sněhem nedotčené.

Inara se tvářila ohromeně a mžourala do tmy. Wren měla hodně velkou zlost, ale zároveň věděla, že *takhle* hluboko se Inara jistě neprokopala.

„Co teď budeme dělat? Nemůžeme ji tam dole přece nechat,“ řekla Soňa poněkud křečovitě.

„Říkal jsem ti, že je to blbý nápad,“ pronesl Ethen s křídově bleudou tváří.

Oba byli zbabělci. Inara alespoň měla žaludek na to, co spáchala.

„Však ona bude v pořádku,“ odpověděla, i když trochu zadýchala. „Že jo, Gravenová? Nejlepší valkýra naší generace, co?“

Wren rozčileně vycenila zuby.

Tohle sama *vážně* řekla už mockrát každému, kdo ji chtěl poslouchat, a často Inare přímo do očí.

„Taková věc ti neprojde,“ zavrčela a sevřel ji strach, jelikož Inara se chystala k odchodu. „Můj otec –“

„Není zase takový hrdina, jak si myslíš,“ prohlásila Inara. „Uvidíme se na druhé straně. Nezapomeň mi přinést mou dýku.“

A odešla. Oba smrtáci ji následovali a nechali Wren samotnou ve tmě, s výhledem jen na hvězdy a kosti a měsíc neochvějně putující po obloze.

4

„Kurva!“ vykřikla Wren. Slovo se odrazilo od stěn jeskyně a rozlehlo se ozvěnou do noci. Sevřela ruce v pěst, aby se jí netřáslly.

Nefungovalo to.

Kopala, mlátila a plivala, vztekala se na všechno a na všechny, ale nejvíc na sebe. Jak to mohla dopustit? Byla na půli cesty, vítězství na dosah, a dovolila, aby ji o ně připravila ta pitomá Inara Fellová, věčně druhá patolízalka.

Wren se zastavila. Hrud' se jí ztěžka zvedala. Zadívala se na oblohu a měsíc jí pohled opětoval. Ještě byl čas.

Měla čas do svítání a Inara s Ethenem potřebovali ještě provést poslední sklizeň, což Wren dávalo šanci dohnat je. Musela se jenom dostat z tohoto kopáčem prokletého *hrobu*, do kterého ji Inara nějakým způsobem dokázala shodit.

Pozorněji si prohlédla okolí. Otvor nad ní zel nejméně dvakrát výš, než kolik měřila, a pod sněhem, který spolu s ní spadl dolů,

ležela překvapivě blátivá a mokrá hlína. Byl právě začátek zimy, a přestože severní Dominia zima vlastně nikdy neopouštěla, půda byla dostatečně vlhká na to, aby Inara zvládla vykopat tuhle díru a nastražit past.

Ale jak se sem dostala? Jak Inara podotkla, Wren platila v Kostěném rodu za porušovatelku pravidel a ani jí se nikdy nepodařilo proniknout do Kostěného lesa na vlastní pěst. Vyhledala snad Inara pomoc zvenčí? A kdo jí pomohl? Její matka? Ingrid Fellová Wrenina otce nenáviděla a po většinu života s ním bojovala o moc a vliv.

Wren tyhle myšlenky nechala raději plavat a jala se dumat o všem, co si s sebou přinesla. Měla u sebe meče a dýku, kloubní kosti a váčky s kostěným prachem, ale celkem pochopitelně si nevzala žádné nástroje na šplhání nebo na ukotvení. Na její obranu třeba říci, že se chtěla připravit na všechno, ovšem nikoli na to, že ji její zákeřná sestřenice bude chtít pohřbít zaživa.

Wren však nescházela vynalézavost. Zatlačila rukama do bahni-
tých stěn jámy a ihned ucítila vzdálené brnění kostí, které tu byly pohřbené. A vnější vrstva byla sice měkká a kluzká, ale čím hlouběji ji tlačila, tím byla půda pevnější. Právě kopání způsobilo, že země byla tak nestabilní, nicméně těsně pod povrchem zůstala půda pevná, polozmrzlá. Holýma rukama se však nemohla pořádně chytit.

Usmála se. Bylo jen dobře, že měla své čepele.

První meč se zabořil do bahna téměř po rukojeť, těsně nad Wreniným pravým ramenem. Lehce s ním škusbla a pak ho nechala převzít celou váhu svého těla.

Držel.

Druhý meč upevnila výš a vlevo. Úhel byl obtížnější, ale přesto rukojeť zatlačila a zatloukla a pomocí své magie čepeli pomohla, až byla dostatečně stabilní, aby unesla její váhu.

Wren uměla velmi dobře šplhat. Měla lehké nohy a byla mrštná – to ostatně dokázala na policích v knihovně. Jenže to nejtěžší mělo teprve přijít. Pokud se chtěla dostat na vrchol, musela jednu čepel vytáhnout a znovu zabořit, zatímco by visela na druhé, a tuto činnost několikrát zopakovat. Mohla strkat nohy do otvorů, které zůstaly po mečích, ale i tak by to byl dost náročný úkol.

Když ustoupila, aby se pokochala svým dílem a utřela si slizké ruce pro výstup, najednou o něco zakopla. Nebylo to tvrdé a pevné jako holá kost, ani kluzké jako rozpuštěný sníh nebo bláto. Spíš takové... mazlavé.

Podívala se dolů.

Bylo to tělo.

Ne kostra, prastará a strávená. Ne, tohle bylo *čerstvé*... nebo přinejmenším čerstvější, než by mělo být. Až moc čerstvé, což nedávalo smysl. V Kostěném lese se přestali zbavovat těl už před desítkami let. Původně to zavedli jako způsob obrany hranic a odvrácení útoku, ale to bylo v době před vznikem Dominií, kdy o moc a kontrolu nad těmito zeměmi soupeřily desítky panovníků. Nyní, v dobách míru, už taková ochrana nebyla nutná.

Mrtvola, na kterou se teď Wren dívala, se sice díky chladu částečně zachovala, ale nemohla tam ležet déle než pár let..., maximálně pět.

Tělo bylo flekaté, rysy vyzáblé, ne však zcela rozpadlé. Dokonce i oděv se dobře zachoval. Tlusté vrstvy vlny a kůže a blátem pokryté boty jí napovídaly, že tento člověk vážil dlouhou cestu, než sem dorazil. Byl snad zbloudilý poutník? Posel? Nic jiného nenaznačovalo, kdo je nebo jak se tu ocitl.

Vlastně to nebyla až tak pravda. Našel se *jeden* důkaz, který ukazoval, jak se tato osoba ocitla mrtvá v Kostěném lese.

Měla proraženou zadní část hlavy.

Šlo jistě o smrtelnou ránu, ale čím víc se Wren dívala, tím větší neklid cítila.

Ten člověk se nezatoulal do lesa a *neztratil se* – rozdrcená lebka toho byla důkazem. Zabili ho a pohodili na jediném místě v Zemi kostí, kde mohlo mrtvé tělo zůstat nepovšimnuto.

Neproběhly žádné posmrtné obřady, žádná sklizeň. A ukryli ho v Kostěném lese.

Ztratil se, aby ho už nikdy nikdo nenašel.

Vlastně, až doposud.

Způsob smrti určoval duchovní existenci ducha.

Klidná smrt znamenala klidného ducha. Smrt stářím a únavou vytvořila ducha starého, unaveného.

A smrt na bitevním poli uprostřed násilí a nenávisti zanechala ducha násilnického a nenávisného.

Nebylo však nic krutějšího a nenávisnějšího než chladnokrevná vražda.

Wren došlo, že tahle smrt neproběhla klidně, nepřiplížila se kvůli únavě. Rána do týla znamenala útok ze zálohy – zbabělý útok. Kostěný les nebyl žádné bitevní pole... alespoň ne pro ty, kteří nepocházeli z Kostěného rodu, a tato osoba z něj určitě nepocházela. Nenosal žádné kosti, neměl brnění; nevlastnil žádné zbraně, které by Wren viděla.

Chvíli tam jen tak stála celá ztuhlá a obávala se, aby tělo nevyrušila ještě víc, než už se jí podařilo.

Duchové se neoddělili od svých těl hned po smrti. Oddělení trvalo delší dobu. Kolik času zabralo, to obvykle záleželo na stavu těla, které pro duši fungovalo jako jakási schránka a maskování.

Nejen že věznilo ducha, ale také zastíralo kostitepcovu schopnost rozpoznat kosti. Byl to jeden z důvodů, proč kostitepci nemohli vy-

cítit kosti uvnitř těla nebo s nimi manipulovat – maso totiž fungovalo jako štít.

Tělo však nemuselo být rozložené úplně, aby duch povstal. Pokud byla obnažena kotevní kost – v tomto případě pravděpodobně lebka, vzhledem ke zjevnému smrtelnému zranění –, mohl se duch oddělit. To, že se ještě neoddělil, ale neznamenal, že se to nestane. Když ho teď nechá být, aby mohla vylézt z jámy, bude to o to ošidnější.

Ale jiné řešení neexistovalo. Už tak ztratila příliš mnoho času.

Wren se otočila a chystala se odejít, vtom však zahlédla na blátivé zemi cosi světle bílého.

Odhrnula kus tuhé, částečně zmrzlé látky a odhalila prsten.

Silně bzučel ve Wreniných smyslech a sděloval jí, že je vyroben z kosti, jenže... kostitepci šperky nevyrobí.

Opatrně jej zvedla ze země. Uviděla vzory vyryté do hladkého povrchu kroužku – další věc, kterou kostitepci nikdy nedělali. Nejdřív si myslela, že je to vzor, jenže ty podivné tvary a čáry byly ve skutečnosti jakési glyfy, které se táhly přes celý kroužek. Wren se ty obrazy vtíraly do hlavy. Měla pocit, že něco podobného už někdy viděla.

Otáčela předmětem v rukou a objevila další rytiny. Byli tam dva ptáci s roztaženými křídly, každý po jedné straně vybroušené fazety, a tam, kde by mohla být pečeť nebo drahokam, se ve světle měsíce blýskalo něco tmavého a leštěného.

Vypadalo to téměř jako zašpičatělý kov. Vyčníval z povrchu prstenu jako hřebík skrz dřevěné prkno a jeho plochá hlavička byla na spodní straně vidět.

Hrot byl příliš malý, než aby se hodil jako zbraň, a čím déle si ho Wren prohlížela, tím zmatenější se cítila. Na tom, jak malý černý hrot pronikal kostí, bylo něco zvláštního. Něco bylo *špatně*.

Wren znala jen jeden druh materiálu, který takto černě zářil.

Železotepecký kov.

Ale představa, že by se kostitepec a železotepec sešli, aby vyrobili takový artefakt, byla jen stěží uvěřitelná. Železný a Kostěný rod byly nepřátelé už celá desetiletí – od doby, kdy železotepci způsobili Průlom. Například Wrenin otec je nenáviděl s mimořádnou záští, ovšem to se dalo čekat. Ocitl se v přední linii následných bitev a jeho starší bratr Locke – původní dědic Kostěného rodu – v bojích zemřel.

Kostěný rod byl jedinou šancí Dominií, jak zastavit příliv chodících nemrtvých, kteří se valili z Průlomu. Kostitepci ještě nikdy takové hrozbě nečelili. Existoval důvod, proč duchotepce vyhnali především – jejich nekromancie byla nejen nepřírozená, ale představovala nebezpečí pro samotné přežití Dominií. Stejně věci, které omezovaly duchy – jejich nehmotný stav a skutečnost, že se nemohli vzdálit od svého těla –, byly negovány nemrtvými, kteří si s sebou mohli nést své kosti.

Pátý stupeň Wren vždy fascinoval. Milovala představu, že si vyzkouší své schopnosti proti těmto přízrakům, jenže jak jí instruktoři neustále připomínali, zde nešlo jen o zábavu a hry. Jejich nemrtvými rukama zemřelo nespočet lidí, včetně kostitepců a železotepců. A země na východě se zatím jedna po druhé ztrácely ve prospěch stále se rozrůstajícího Strašidelného území.

Hraniční zeď ve skutečnosti postavili ve snaze zachránit zbytek Dominií před obsazením. Tato mohutná stavba se táhla přes celý ostrov od severu k jihu a naneštěstí pro ně byl Železný rod uvězněn na špatné straně. I když Průlom způsobili především oni, král přesto Železnému rodu nabídl možnost přesídlit na bezpečnou stranu Hraniční zdi. Odmítl.

Sotva pět let poté zosnovali povstání, odhodlaní zničit Hraniční zeď a získat svou zemi i místo v Dominiu – a to jakýmkoli prostředky. Znovu se jim zadařilo a král povolal Kostěný rod. Nyní jeho příslušníci bojovali proti živým i nemrtvým nepřátelům a podíleli se na potlačení vzpoury a udržení Hraniční zdi.

Železotepci byli téměř vyhlazeni, Knightovi z Železné citadely – jejich vládnoucí rod – zlikvidováni a Kostěný rod přišel o svého zářivého dědice a stovky dalších kostitepců.

Wren někdy přemýšlela, jestli byl její otec dříve jiný. Před všemi těmi boji a než zemřel jeho bratr. Ale to bylo také předtím, než ona sama vůbec existovala, takže předpokládala, že na tom nezáleží, a on jí to určitě nehodlal říct.

Netřeba dodávat, že mezi jejich rody nevládla láska. A přesto se zde, v hlubinách území Kostěného rodu, nacházel prsten, který byl alespoň částečně vyroben železotepcem. Mohl samozřejmě klidně vzniknout ještě před Železným povstáním a Průlomem, ale i tak to byl zvláštní předmět a Wren se neubránila zvědavosti. Byla to charakterová vada, jak jí říkala babička, otec i několik jejích učitelů.

Zadívala se na prsten v dlani – a pak si ho strčila do kapsy.

Nato vstala a zamířila ke stěně a ke svým mečům.

Avšak jen co udělala krok, něco se za ní pohnulo. Skoro jako by jí vítr prohrábl vlasy na krku, tak na ni zapůsobil nepatrný dotek chladu na její zpocené kůži.

Pomalu otáčela hlavu a sotva se odvážila nadechnout. Vzápětí zjistila, že stojí tvář v tvář nově povstalému duchovi, vznášejícímu se ve vzduchu nad mrtvolou, kterou si právě prohlížela.

Byli od sebe sotva stopu.

Mrtví duchové na sebe brali poslední podobu, kterou znali za života, měli stejné oblečení, vlasy i tělo.